Altcitizen

เรื่อง : แจนยูอารี
ภาพ : วีรวงศ์ วงศ์โมรีดี

ลายเส้นมีเรื่องราว อนุชิต คำน้อย

"อนุชิต คำน้อย" ถามใครก็ไม่มีใครรู้จัก แต่ถ้าเฉลยว่า อนุชิตคือคนเดียวกับ **"คิ้วต่ำ"** เชื่อสิ ต้องร้องอ้อกันแน่ๆ

อายุ 26 แต่กำลังป๊อปปูลาร์มากๆ โนๆๆ เขาไม่ใช่นายแบบ ไม่ใช่ดาราช่องหลายสี แล้วก็ไม่ได้คว้าแชมป์ประกวดร้องเพลง เขาเรียนจบสาขานิเทศศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่น่าจะทำให้เขาป๊อปได้ แต่ก็คงไม่เกี่ยวกันเท่าไหร่ คือเขาเป็นเพื่อนชี้ "แม่บ้านมีหนวด" (!!?)

อะ!!! บอกเลยละกัน สิ่งที่ทำให้เขาป๊อป ณ ตอนนี้ ก็คือ เพจชื่อเดียวกับเขานั่นแหละ ที่ทำให้ใครๆ ต่างก็เข้าไปกดไลค์ เราแอบเข้าไปสำรวจเพจของเขา พบว่า เลข 7 แสนกว่าๆ คือจำนวนผู้ที่นิยมชมชอบ "คิ้วต่ำ"

แล้วอะไรทำให้ "คิ้วต่ำ" ดังระเบิดระเบ้อ คำตอบเดียวที่เรารับรู้มาคือ "สายเส้น" กับ "เรื่องราว" ที่ปรากฏในผลงานของเขา

สบโอกาส บ่ายวันหนึ่ง เรานัดเจอเขาแถวรัชดา อากาศร้อน แต่ในร้านกาแฟดังกลับแน่นหนาไปด้วยคอกาแฟ เราเลือกนั่งมุมในลับตา เปล่า ไม่มีเจตนาจะทำตัวลึกลับ แต่เกรงว่า "คิ้วต่ำ" จะเขินอายยามเมื่อเผยตัวตนต่อหน้าสาธารณะ

"สวัสดีครับ ผม คิ้วต่ำครับ" ผู้ชายหน้ากลม แนะนำตัว "คิ้วต่ำก็มาจากฉายาที่เพื่อนๆ เรียกครับ เพราะคิ้วผมต่ำ มันเนื่องมาจากหัวเถิก ก็เลยเป็นที่มาของชื่อนี้ครับ"

ฉายาบ่งชี้ถึงบุคลิก ย่อมไม่ต่างกัน ผลงานก็ต้องบ่งชัดถึงตัวตน "คิ้วต่ำ" ว่าที่ผลงานเขาป๊อปปูลาร์ได้มากมายขนาดนี้ ส่วนหนึ่งเพราะยุคที่เพจกำลังมา ยังไม่มีใครทำเนื้อหาเกี่ยวกับภาพวาดและคำคม จึงเป็นอานิสงส์แผ่มาถึงเขาที่แรกๆ ทำเพจนี้ก็แค่อยากรวบรวมงานเก่าๆ มาจัดระบบระเบียบ เผื่อว่าจะได้มีที่ทางส่งไปตามนิตยสารที่เปิดรับผลงานแนวของเขา

"จำได้ตอนนั้น เพจยังไม่ฮิตเลยครับ ผมเองก็ยังไม่รู้ว่ามันจะมีผลอะไรยังไง ก็แค่คุยกับเพื่อนว่าลองรวบรวมงานเก่าๆ มาใส่ในเพจดีมั้ย ผมก็เอาสมุดบันทึกที่เคยวาดรูปเล่นๆ ไว้มาใส่ในเพจ แล้วช่วงที่ผมเปิดเพจนี้ มันก็ยังไม่มีใครมาแนวทางผมเลยนะ ส่วนใหญ่ก็อาหาร หนัง สัตว์เลี้ยง ผมว่าเปิดเพจ มันง่ายดีนะ มันไม่ต้องวุ่นวายยุ่งยากอะไรเลย ซึ่งตอนนี้ใครที่อยากจะเปิดพื้นที่ของตัวเองก็สามารถทำได้ละ ไม่จำเป็นต้องเหมือนใครหรือไปเลียนแบบใคร แต่ควรเปิดเพจที่เป็นตัวของตัวเอง ที่ตัวเองสนใจ ที่ตัวเองถนัด ผมว่ามันก็เป็นช่องทางหนึ่งในการนำเสนอสิ่งที่ตัวเองอยากบอกอยากเล่าได้"

2 ปีกว่ากับการเปิดพื้นที่แสดงตัวตน แสดงฝีมือ แสดงผลงาน ลายเส้นตัวการ์ตูนคำคมที่ชวนสะดุดใจ กลายเป็นลายเซ็นของคิ้วต่ำ ความป๊อปปูลาร์ที่แฟนๆ มีต่อตัวเขาและผลงานเพิ่มมากขึ้น จนผลงานอันเป็นเอกลักษณ์ของเขาไปเข้าตาสำนักพิมพ์ ติดต่อขอนำผลงานที่เคยฮิตในเพจมาจัดพิมพ์เป็นเล่ม เก๋ๆ เท่ๆ แนวๆ รวมประมาณ 8 เล่ม อาทิ นิทานหัวเถิก, ในคำว่า "พ่อ" (DAD) ฯลฯ ล่าสุดเพิ่งวางแผงไปคือ Sound About ไม่ได้ฟัง แต่ยังได้ยิน

"สำนักพิมพ์ติดต่อมาครับ เพราะเขาตามเพจผมอยู่ ก็คุยๆ กันว่าสนใจมั้ยจะเอาผลงานเก่า แล้วก็ให้เขียนใหม่ด้วย มาพิมพ์เป็นหนังสือ ผมก็ โห!!! ขนาดนั้นเลยเหรอ (ตาลุกวาว) เพราะไม่คิดว่าจะได้พิมพ์เป็นเล่ม ผมก็ถามเขานะครับว่าทำไม อะไร ถึงเลือกผม เขาก็ตอบว่าชอบงานของผม (ยิ้มแก้มปริ)

บอกตามตรงนะครับ ในชีวิตนี้ผมไม่คิดอยากเป็นนักเขียนเลย เพราะผมรู้ตัวไงครับว่าเขียนหนังสือไม่ใช่คนที่เกิดมาเพื่อเขียนหนังสือ พอได้มีโอกาสผมก็เต็มที่กับมันนะ ต้องขอบคุณสำนักพิมพ์ครับที่ให้โอกาสผม เขาก็ถามว่าอยากเขียนอะไรใหม่ๆ มั้ยที่ไม่เคยเขียนหรือไม่เคยอยู่ในเพจ"

จากเพจสู่พ็อกเกตบุ๊ก การทำงานคนละช่องทาง คนละสไตล์ คิ้วต่ำ ยอมรับว่าเพจคือพื้นที่ที่สามารถบอกความเป็นตัวเองได้มากถึงมากที่สุด ขณะที่พ็อกเกตบุ๊กต้องแลกเปลี่ยนและร่วมระดมความคิดกันระหว่างเจ้าของผลงานกับสำนักพิมพ์ ตลอดจนผู้อ่านก็ต้องคำนึง

"จริงๆ สำนักพิมพ์ให้อิสระในการทำงานมากนะครับ แต่มันก็มีข้อจำกัดบางอย่างที่ผมต้องปรับนิดหน่อย เพื่อให้งานออกมาและเหมาะสมกับการเป็นหนังสือ เช่น งานที่ผ่านมาผมจะใช้สีน้ำตาลเป็นสีหลัก มันก็จะมีผลต่อการพิมพ์ หรือผมอยากใช้สีขาว เวลานานไปหนังสือก็จะเหลือง หรือบางคำที่ผมเขียนไป มันก็จำแบบตัวผมก็ไม่ได้ ต้องลดทอนลงมา คำบางคำที่เป็นคำเก่าก็ต้องระวัง หรือใช้คำใหม่ๆ ก็ต้องคิดว่าคนผ่านจะเข้าใจมั้ย ทุกอย่างมันต้องพอดีครับ ซึ่งถ้าอยู่ในเพจผมก็จะใส่เต็มที่ได้ แต่ก็ต้องคุมไว้อยู่นะครับ ถ้ามากเกินไป มันก็จะเตลิด"

ทุกครั้งของการสร้างสรรค์ผลงาน คิ้วต่ำย้ำว่าต้องเป็นตัวของตัวเองให้มากที่สุด เขาบอก "ตัวตน" สำคัญและมันจะสะท้อนออกมาจากผลงานที่สร้างสรรค์ คิดอะไร รู้สึกยังไง อารมณ์อยู่ไหนโหมดไหน ล้วนอยู่ในทุกๆ ผลงาน และที่ต้องมี นั่นก็คือ "แรงบันดาลใจ"

"ส่วนใหญ่ผมจะชอบนั่งรถเมล์ไปสะพานพุทธ ไปปากคลองตลาด ไปนั่งร้านกาแฟ ไปสวนโมกข์ กรุงเทพฯ ผมว่าชีวิตต้องออกไปสูดอากาศข้างนอก ไปนั่นไปนี่ แรงบันดาลใจมันก็จะเกิด บางทีบางที่ที่ไปบ่อยๆ นอกจากจะได้แรงบันดาลใจ มันยังได้ความสบายใจด้วยนะครับ ตอนนี้ก็ยังต้องการความสบายใจการทำงานอยู่นะครับ (หัวเราะร่วน) เหมือนการทำงานผมก็ต้องพัฒนาฝีมือไปเรื่อยๆ เพื่อให้ได้ผลงานที่ดี เพราะครั้งหนึ่งและครั้งเดียวในชีวิต ต้องทำให้สุดครับ" M